

[Poulsgaard]

ningen så gode vilkår som overhovedet muligt.

Det er desværre sådan, at for at forskerne kan fremvise nogle resultater, bliver der nødt til i nogle tilfælde at bruge dyr i deres forskning. Det kan være kræftsyge mennesker, det kan være alt muligt, det kommer til gode. Derfor kan vi i hvert fald blive enige om, at vi ikke kan undvære forskning, at vi ikke kan undvære dyr i forskningen.

Man kan da godt sige, at ministerens lovforslag her er et fremskridt. Det er det nok også, men jeg synes alligevel, det skal siges her, at der ligesom ligger nogle undertoner i debatten. Nu har alle været så positive over for lovforslaget. Der ligger ligesom nogle undertoner i det; i hvert fald er det godt med lægmandsudvidelsen. Jamen hvorfor er det så godt? Stoler vi da ikke på vore forskere? Er vore forskere da ikke mennesker? Er de ikke dyrevenner som vi andre? Vi kan jo bare henvise til burhønsdebatten, hvor følelserne kommer helt, helt i top. Jeg ville meget nødig være den lægmand, der skulle ud og inspicere de steder, hvor man har dyr til forskningsbrug, om de dyr blev behandlet rigtigt, om de får den rigtige pleje. Det vil være meget, meget svært for lægmanden at se, hvad der er det rigtige. Jeg synes som sagt, at der ligger en lille smule mistænkeliggørelse af vore forskere.

Nu skal vi se, hvad der kommer ud af udvalgsbehandlingen, men det kunne da godt ske, at det ender med, at vi støtter dette lovforslag.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Når fru Margrethe Auken siger, at i hvert fald på nogle punkter er det forslag, jeg har fremsat, bedre end SFs forslag, så kan jeg jo næsten ikke nå længere i denne verden. Jeg er da taknemlig for udtalelsen, og det tyder vel også på, at vi ikke har grebet helt galt med det forslag, der er fremsat.

Bare for en ordens skyld, for at gøre dette færdig: jeg mener ikke, at det svar, jeg gav vedrørende SFs forslag, kunne opfattes som en, skal vi sige fornærmende holdning. Jeg er teknemlig for det bidrag, der kom fra SFs side igennem fremsættelse af forslag, også taknemlig for en række udtalelser, der er fremsat af ordførerne i dag, som jeg synes

kan medvirke til måske på nogle punkter at gøre forslaget bedre.

Det er heller ikke, fordi jeg synes, det vil være upassende, hvis nu der skulle være et eller andet flertal, der vedtog et andet lovforslag end det, jeg har fremsat. Jeg synes bare ikke, der er brug for det, når vi alle sammen, hvad denne førstebehandling har vist, har den opfattelse, at det er tiltrængt at få nogle forbedringer med hensyn til dyrebeskyttelsen. Derfor sagde jeg også i foråret, da vi drøftede sagen, at vi forberedte en lovgivning i Justitsministeriet.

Hvis man vil spørge, hvorfor en sådan forberedelse er sat i gang, vil jeg for mit vedkommende nævne to personlige grunde til det. Den ene er de tal, der står i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Hvor man i 1979 anvendte knap 434.000 dyr, var tallet i 1983 kommet op på næsten 493.000.

Jeg kan godt se, at der kan være en forklaring på det, og flere ordførere har været inde på det. Der skal jo forsøg til for at komme stadig videre inden for lægevidenskab.

Dertil kommer, at vi på en række felter, af hensyn til miljø, befolkningens sundhed og gode tilværelse i øvrigt, altså meget af det, man arbejder med i miljøudvalget, på en helt anden måde, end man gjorde tidligere, må gennemprøve stofferne, materialerne og hvad det hedder alt sammen, også for f.eks. at undgå arbejdsskader. Det kræver en hel del forsøg, og derfor er det vel forståeligt, at der anvendes et større antal dyr.

Men det synes jeg kræver af os andre, at vi til gengæld gør, hvad vi kan for at sikre os imod parallelforsøg, sikre os imod, at man af andre grunde end dem, jeg her har nævnt, laver nogle forsøg, hvor vi kan sige: jamen det kan ikke være så afgørende at få dem igennem, sådan at dyrene på en uheldig måde skal medvirke til det.

Den anden personlige grund, jeg vil nævne, er en udsendelse i den udmærkede serie, der hed »Dus med Dyrene«, som behandlede forsøgsdyrene for et par år siden, og hvor jeg havde lejlighed til at medvirke. Jeg syntes selv, at det ikke var nogen udelte behagelige opgave at skulle forsvare den lovgivning, vi havde, og det var selvfølgelig min opgave. Jeg syntes, at der var nogle områder, hvor man kunne sige, at det her må vi kunne gøre